

CSALÁDUNK

A SZEKSZÁRDI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA

Lélek – Jelenlét

„Szentlélek nélkül – távoli az Isten,
Krisztus – a múlté,
az Evangélium – holt betű,
a tekintély – uralkodás,
a misszió – propaganda,
az istentisztelet – emlékek felidézése,
a keresztény cselekvés – rabszolgamorál...”

... és folytathatánk a sort. Lélek nélkül a világ, a történelem, maga az Egyház közössége is léleketlen, lelketlen, élettelen, értelmetlen lenne. Üres és hiábavaló. Mint a lélek nélküli test. Hullá. A fenti idézet Lattaquié Ignatiosz ortodox metropolitától származik, s a Pünkösöd lényegét ragadja meg.

Hiszen a Pünkösöd csodájában, a Lélek-áradásban egészen közel kerül hozzánk az Isten. Bennünk él immár. Általa marad közöttünk Krisztus – s nem csupán valami halovány történelmi emlék; nem egy figyelemre méltó eszmerendszer idealizált főideológusa gyanánt, hanem tapintható és izlelhető, valóságos jelenlétével, mindannyiunk jövőjét, sőt öröklétét megalapozó szentségi és közösségi jelen-valóságával. Általa válik az Egyház a történelem sarától és a mindennapok porától-piszkáttól szennyest, törékeny, műlelkony társadalmi szervezetből Krisztus élő és életető Testévé. Tétova emberi tapogatózásainkat Ő vezeti el a teljes igazság fényére. Ő ad irányt viharos vizeken hanykódó hajónknak. Ő ad biztonságot és tekintélyt, hogy a sekély kis tavak hétköznapi halásza a hatalmas Tengeren is megállják helyüket. Simonból Pétert, Saulból Pált farag. Ő adja ajkunkra a szót, tetteinkre az áldást, amikor az Evangéliumról beszélünk, s még inkább, amikor éljük is azt. Őbenne újul meg nap nap után Krisztus áldozata, Őbenne nyernek értelmet a mi szenvedéseink és áldozataink, Őáltala éri el célját és teljességét hitünk, reményünk, szeretetünk. Lélek nélkül minden megváltás, a világ jobbá tétele, fölemelése meddő emberi erőlködés.

Mennybemenetele előtt Jézus útnak indítja apostolait: „Menjete, tegyete tanítványommmá minden népet!” (Mt 28,19) Am nem csupán megbízást ad a tanúságtételre, hanem megadja a küldetéshez szükséges erőt is. Nem hagyja árván őket. Megígéri a Vigasztalót, a Bátorítót. És tíz nap múlva leszáll rájuk a Lélek...

Szép dolog, igazán megható, ahogy az apostolok szót fogadnak Jézusnak, s vakmerően nekivágnak a nagyvilágnak – de őszintén: a saját ere-

jéből, ügyességéből, talpraesetségéből meddig jutna egy tucat tanulatlan galileai férfiú? Meddig térben? Gondoljunk bele, micsoda tágas, sokszínű világ volt a korabeli Római Birodalom! S meddig időben? Néhány évtized alatt a legnagyobb zseniket is könnyedén elfelejti a világ! Kit érdekel, meddig érdekel e bárdolatlan, nehézkes észjárású vidéki halászigények mondanivalója? Minek terhelnénk vele kultúránkat, emlékezetünket? Áldozatul esne a legelső „tananyag-csökkentésnek”. Miért figyel fel rá mégis Jeruzsálem, Antióchia, Róma? Miért nem dobja történelmi lomtárába a II-XX. század?

Titok-folyam. Mély-történelem. Parázs a hamu alatt. A Lélek jelenléte.

A piarista Lukács László egyik elmélkedésében arról ír, hogy a modern ember a kész tény hagyományt gyakran egyszerűen vallási étlapnak tekint, amelyből saját szájíze szerint válogat. Nemcsak a szekták tömeges térhódításának vagyunk manapság tanúi, hanem annak is, hogy egyre többen lépnek föl „vallásalapítóként”, s élnek kényükre-kedvükre szabott hitvallásuk szerint. Pedig hát a kereszténység egy óriási, széles hagyomány-folyam – kiterőkkel, kanyarokkal, mellékágakkal bár –, ám a fősodra egyértelműen örzi és közvetíti Jézus Evangéliumát. Hiszen Ő ünnepélyes ígéretet tett nekünk: „Veletek vagyok minden nap a világ végezetéig.” (Mt 28,20) Ő biztosított bennünket arról, hogy elküldi nekünk a Szentleket, aki majd elvezet minket a teljes igazságra. (Jn 16,13) Krisztus és a Lélek folyamatos jelenléte, segítő és megszentelő kegyelme alakítja és gazdagítja hitünket, életünket, erősíti jövőbe vetett reményünket.

VI. Pál pápa nem hagy kétséget afelől, hogy „minden keresztény meghívást kapott: Életének tanúságtételével szavak nélkül is tanuskodjék az evangéliumról”. Jól értsük: itt nem elsősorban utcai prédikálásról, keresztény kampányról, netán házaló vallási ügynöksöködésről van szó. Ellenkezőleg: a csendes, szelíd, szolid hétköznapi tanúságtétel mindennél hatékonyabb. Hitedről hiába szónokolsz – ha viszont hűségesen éled azt, előbbutóbb rákérdeznak: mi a titkod? Hogyan olvassuk Péter apostol leveleiben? – „Legyete mindig késsen arra, hogy mindenkinek válaszolni tudjatek, aki csak kérdezi, mi az alapja reményeteknek. De ezt szeliden, tiszteletteljesen és jó lelkiismerettel tegyete!” (1 Pét 3,15-16)

A Lélek jelenlétében.

Kirsch János
diakónus

Szeretettel és tisztelettel
köszöntjük körünkben

BÍRÓ LÁSZLÓ

püspök atyát,

a Budapesti Hittudományi Akadémia

Papnevelő Intézetének rektorát,

aki pappászentelésének

25. évfordulóján,

1999. június 27-én a Szekszárd

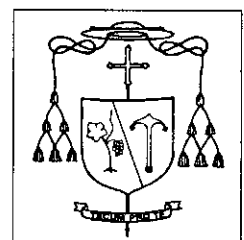
Belvárosi plébániatemplomban

dél előtt a 11 órás szentmisén ad halát

Istennek a kapott kegyelmekért.

„Taníts meg engem arra,
hogy akaratomat megtegyem,
mert Te vagy az én Istenem.”

VELED – ÉRTED

Búcsú Merk Mihály atyától

A gyertya, míg másoknak világol, maga is elég

„Mindenki mindene lettem, hogy mindenkit megmentsek” 1.Kor. 9,22-23.

Tegnap gyors lábakon járt a szomorú hír: Merk atya meghalt. Elárvult a Szentlélek plébánia; gyászol a Szatmári Római Katolikus Egyházmegye, a család. Vesztésünket kellene hangoztatnunk, de ehelyett azért adunk hálát Istennek, amit általa adott nekünk, a híveknek az egyháznak...

Ft. Merk Mihály, a Szentlélek egyházközség plébánosa, tb. kanonok, 1942. október 13-án született, Szatmárnémetiben. Elemi iskolai tanulmányait az 5. sz. Általános Iskolában, a középiskolát a gyulafehérvári kántorképzőben, a teológiát ugyanott végezte. Isten szolgája, Márton Áron püspök szentelte pappá 1966. április 24-én.

Gondviselőnk rendkívül mély lelkületű ifjúval gyarapította az egyház munkásainak a sorát. Segédlelkészként a Szent János apostol és evangelista (Hildegarda) templomban tevékenykedett. Plébánosként előbb Nagybockón (1969-1973), majd Sárközújlakon (1973-1976), Szinfaluban (1976-1987), Mezőteremen (1977-1990) szolgált. Azt követően került Szatmárnémetibe, előbb a Szent Család plébániára (1990-1994). Amikor megnyílt a lehetőség arra, hogy a Szamos negyed 16-os lakótelepén templom épülhessen, magára vállalta az azzal járó kegyelmet is. Ha gondokat, terheket említenék, maga tiltakozna a legjobban, hisz rendkívüli örömmel látott munkához, az alapásástól a szentelésig. Számára a fizikai megvalósulásnál is fontosabb volt a léleképítés, a közösségformálás. Ezt tette a

Szentlélek plébánián, ezt tette mindenütt, ahol szolgálnia adatott. Isten kiváló szónoki képességgel áldotta meg, karizmatikus egyénisége vonzotta az embereket, a fiatalságot. Az általa vezetett lelkigyakorlatok eseményszámba mentek. Nagynagy szeretettel ment mindenüvé, ahova hívták. Am ő sem mentesülhetett az örök törvény alól: a gyertya, míg másoknak világol, elfogy, maga is elég. De a világosságot, amit ő gyújtott a lelkekben, őrzik a hívek, őrzik a fiatalok; akiket oly szeretettel karolt fel.

Sosem kívánt számot vetni, mindig előre tekintett s újabb s újabb terveket szőtt. A dicséreteket elhárította, a templomszenteléskor adományozott Tiszteletbeli Kanonok címről is hallgatott. Fiataljaiban, kikben oly sok öröme telt, a keresztény értékeket ültette el, bennük látta a jövő hitvalló keresztényeit, akik a körengtetegben valóban a Szentlélek fényében élnek majd. A Kolping családban a keresztény családesezményt kívánta hirdetni, továbbörökíteni a morális értékeket az anyagiaktól megszédített, oly közböcs világból. Az egyházközséget úgy tekintette mint egy nagy családot, amelyben a házi áldás nemes eszményei valóban eleven, meghatározó erőként működnek. Arról álmodott, hogy ki kellene adni egy olyan lapot, amely a szeretetről szól. Ezt szolgálta a plébániái kiadvány, amelyet híveivel szerkesztett és adott ki, a könyvnapot, amelyet ugyanilyen céllal szerkesztett.

Életműve maga a szolgálat, az Isten kegyelméből való harmincharom év, amelynek minden percét, sóhajtsányi idejét egyháza, hívei lelki gondozására fordította. Amit tőle kaptunk, az kifejezhetetlen, tanítása, életpéldája itt marad, tovább munkál mindazokban, akik ismerték őt.

Paptestvérünk földi maradványait a Szentlélek templomban ravatalozzuk föl; lelki üdvéért szerdán 12 órakor mutatunk be szentmiseáldozatot; a templomból kísérik a Szamos-híd melletti római katolikus temetőbe.

Irgalmas Jézus, adj neki örök nyugalmat!

A szatmárnémeti Püspökség (Szatmári Friss Újság 1999. január 26. kedd)

Mi lesz bérálás után?

... A bérálás után jobban fogom szeretni Istent és mindent megteszek azért, hogy szeressek minden embert akár joakarom, akár rosszakarom, mert Isten példát mutatott rá, hogy minden embert szeretnünk kell. Bérálás után is fogok járni templomba, és minden nap fogok imádkozni Istenhez. Ifjúsági hittanra is majd szeretnék járni. Nem szeretnék azokhoz az emberekhez tartozni, akik miután megbéráltak, nem is tudják, hogy keresztény emberek. Mert vannak akik csak azért bérálkoznak, hogy bérmaajándékot kapjanak, és így nem válnak krisztusibb emberré. A Szentlélekkel együtt kell működni, azt kell várni a bérálástól, amit a Szentlélek kínál: kegyelmi erőt a tanúságtételhez. Aki mindezt nem akarja, az mihez kapjon Szentleket? A bérálás után szeretnék életemmel és szavaimmal is tanúságot tenni az evangélium, a krisztusi út, igazság és élet mellett. Nemcsak magamért, hanem más emberekért is felelős vagyok, mivel a bérálás szentségében a Szentlélek nagykorúvá tesz bennünket.

Jauch Éva

A bérálás a nagykorúság szentsége. Én még sokszor nagyon is kisgyermeknek érzem magam és nem nagykorúnak. Az vigasztal, ami a Szentírásban olvasható: „Ha nem leszel olyanok, mint a gyerekek, nem mentek be a Mennyszigetbe.” Szívem tisztaságát, ártatlanságát, gyermeki egyszerűségét szeretném bérálás után is megőrizni. Ezért mindig megvágatom a barátnőimet, de legjobb barátom mindig anyu marad.

Hinni mindenképp fölött Istenben, Jézus Krisztusban és a Szentlélekben, hűséges akarok maradni halálomig. Bizni, remélni az ő végtelen jóságában és remélni mindenképp felett.

Koller Melinda

...Komoly feladatot kap mindenki, ki e szentségben részesül, hogy saját élethivatásának megfelelően kiálljon hite mellett. Hogy majd egyszer egy kívülálló is meg tudja különböztetni minket, keresztényeket, és ezen példa nyomán ők is vágyódjanak a krisztusi életre. Azonban sokan nem veszik komolyan küldetésüket. Elhítetik magukkal, hogy nem Isten szeretete az élet értelme. (pedig ez messze nem így van) Vajon miért? Csak egyszerűen elszoknak Istentől? Vagy nincs elég idejük? Nem igaz!

Mac Picard írja: „Az atomizált embernek nincs ideje, mert nincs szeretete. A szeretet és az idő összetartozik. A szerető ember megáll a másik ember és a dolgok előtt, és időt szám rájuk – és ez a szeretet.” Tehát csak szeretnünk kell Istent és felebarátainkat, és időnk lesz. Amit igazán szeretnénk, arra mindig van időnk.

En nem szeretnék az iménti csoportba tartozni. A bérálkozás után nem szabad eltávolodni Istentől. Sőt ellenkezőleg, éppen hogy közelednünk kell, mivel most már az Egyház „felöltött” tagjai vagyunk. Célnk, hogy Isten szemében napról napra jobbak legyünk, mindig tanuljunk valami hasznosat az életből.

Továbbra is járni fogok hittanórákra, szentmisére, közösségbe. Imádkozni rendszeresen is szeretnék.

De hisz ez talán előtte is megtörtént. Akkor mi teszi különlegessé ezt az időszakot? A következőkben úgy kell élnünk, ahogy Isten parancsait betartjuk, és jót cselekszünk. Nem szabad őt megbántani, annak ellenére, hogy megbocsát nekünk, ahányszor elfordulunk tőle.

„Büszkén vallom, hogy hívő vagyok; hiszek az imádság erejében...” (G. Marconi)

Novák Julianna

A HÉT LEGJOBB NAPJAI

Alig várom, hogy csütörtök legyen – mondta egy alkalommal kedves barátnőm –, ez a hét legjobb napja! Kérdő tekintetemre máris adta a választ: az Oltáriszentség-imádás miatt! Igaz is – értettem vele egyet azonnal – az esti szentmise utáni csütörtökönkénti imaóra a templomban, a kitett Oltáriszentség jelenlétében fokozott öröm a rendszeresen szentáldozásban részesülők számára is.

Május 25-e óta pedig templomunkban minden kedden este 1/2 6 órától 6 óráig csendes Oltáriszentség-imádás van, nyitott tabernákulum mellett. Amennyire szeretjük a csütörtöki közös, hangos imádkozást, a gyönyörű litániákat, könyörgéseket, ugyanúgy vágyunk az Oltáriszentség jelenlétében közös, csendes elmélkedésre és talán dicsőítésre, amit egyébként – könyörgéseinkhez viszonyítottan – sokkal ritkábban gondolunk el, pláne mondunk ki hangosan.

Természetesen a csendes imádás alatt is lehet kötött imákat, litániát mondani vagy a rózsafüzért imádkozni, kéréseink előterjesztéséről nem is beszélve, de talán valóban egy jó alkalom elgondolni és magunkban saját szavainkkal kifejezni Isten dicsőségének számtalan megnyilvánulása feletti örömeinket. Így is köszönünk „dicsértessék”, de legjobb esetben is inkább hálánkat fejezzük ki imáinkban. Azok számára, akik a csendes dicsőítést szeretnék megpróbálni, szeretettel ajánlom szinte bármelyik zsoltárt, de ha saját bajainktól és elképzelésünktől függetlenül elgondolkodunk a mindenható Atyaisten, Szentháromság, a Szentlélek, és az Oltáriszentségben valóságosan jelen lévő, élő Jézus titkain, kérés nélkül kapott ajándékainkon, adományainkon, Isten tökéletes gondoskodásán, a miénknél sokkal jobb ötletein, beleértve az isteni terv részét képező esetleges megpróbáltatásainkat is, nem mindennapi élményben lesz részünk! Ha fenntartás nélkül tudjuk Istent dicsőíteni, valóban tiszta szívből, saját – Tőle kapott – szabad akaratunkból, az azt jelenti, hogy elfogadjuk Isten tervét, mely az Ő végtelen szeretete miatt nyilvánvalóan csak jó lehet nekünk, akkor meg is tapasztaljuk, hogy Isten tenyerében vagyunk a hét minden napján.

Persze mindezt a csukott tabernákulum jelenlétében, sőt otthon, sőt akár az utcán járunkban is elgondolhatjuk, de azért is szeretjük az Oltáriszentség látványát különösen, mert az átváltoztatással az élő Jézus van jelen a „csöpp kenyérben”, nem jelkép, mint egy szobor vagy kép. Szemünket a kis csodálatos ostyára függesztve elmélkedhetünk a Szűzanyáról, a szentekről, az angyalokról, Isten irántunk való szeretetéről, hitünk szent titkairól.

„Gyönyörködjél az Urban és megadja néked szívéd kéréseit. Hagyjad az Urra a te utadat és bízzál benne, majd Ő teljesíti.” (Zsolt. 37,4-5)

További jó napokat találhatunk a hirdetőtáblát böngészve!

Szekszárd, 1999. június 11.

B. Marietta

Kedves Béla Atya, Kedves Tamás!

Egy szemináriumban lakom, melyet a jezsuita rend vezet, de nem jezsuitáknak. Kb. 90-en vagyunk, nagyrészt a harmadik világból jöttek. A ház színvonala is ennek megfelelő, vagyis igen szerény. Itt a házban nincs semmi gondom a nyelvvel.

A doktori képzésben már nincsenek előadások, csak néhány szemináriumot kell látogatni. Ez azonban nem jelent lazaságot, hanem inkább önálló munkavégzést.

A vizsgák itt egészen másképp vannak, mint nálunk. A szemeszter során három vizsgaidőszak van, külön a végén nincs. Nem értem egészen ezt a rendszert – hogyan lehet valamiből vizsgázni, amikor még az előadásokat sem hallottam? Végülis rám ez úgysem vonatkozik.

Mint említettem, szemináriumban lakom. Ez egyrészt jó, mert van egy bizonyos lelki élet, ami megtart. Másrészt azonban nehéz is, hogy megmondják, mikor mit csináljak. Persze annyira azért nem kötött, mint nálunk. De pl. az egyetemen van 5 nap szünet pünkösdkor, a házban ez mégsem szünet.

Sok erőt kívánok a szolgálatban és nektek magatoknak is jó felkészülést az ünnepre.

Üdvözlök minden ismerőst és a híveket.

Roland

OLI-Napok, Esztergom

Az Országos Lelkipásztori Intézet (OLI) ez-évből is megrendezte a Lelkipásztori Napokat, azaz háromnapos lelkigyakorlatát civilek és felszentelt lelkipásztorok számára. Január 25-én négyen indultunk az egyházközséget képviselve Esztergomba, ahol a ferences gimnázium épületében találkoztunk a többi résztvevővel. Az idei rendezvény témája a II. János Pál pápa által meghirdetett Atya évéhez kapcsolódott, arról elméldedtünk, hogyan éljük meg az Atya-év titkát.

Többek között a már szekszárdiak számára is ismerős páter Nemeshegyi Péter, Bíró László püspök atya, Oláh Miklós atya és Tomka Ferenc tartott előadásokat, s ezt követően kiscsoportban vitattuk meg a felvetett témák gyakorlati alkalmazásának lehetőségeit az egyes egyházközségekben.

Nagy öröm volt találkozni a határon túli magyarokkal, akik a HÁLÓ nevű szervezet segítségével tudnak egyre szorosabb kapcsolatot tartani a magyarországi katolikusokkal. Természetesen görög katolikusok is részt vettek a lelkigyakorlaton.

A három nap alatt sokat hallottunk a katekumenátus intézményéről, mely az Istent kereső fiatalok, felnőttek katolikus egyházba való bekapcsolódásának útját határozza meg. Bennünk is megerősödött az a gondolat, hogy mennyire fontos az egyházközség életében az a fajta evangelizáció.

Dudás Zsuzsa, Fitt Szabolcs
Guldné Gelencsér Noémi, Petkó Tamás

Jézusom – szeretlek

JÉZUSOM! Irgalom!
Mindenemet Neked adom.
Nem akarok megtartani mást, csak azt, hogy: szerethessek nagyon; úgy ahogy Te akarsz.

Jézusom! Irgalom!
Itt vagyok a mai napon most is Reád hagyatkozom, úgy mint akkoron, mikor Te szólítottál – szeretve – nagyon.

Jézusom! Irgalom!
Szeretlek nagyon;
Ajkam dadogón keresi a „függő ónt”, mely sorba állít, hogy feljussak...
Hozzád, – Jézusom!

Jézusom! Irgalom!
Te vagy minden „vagyonom”, – így nincs semmiben hiányom.
Hísz Te vagy szabadítóm, s Te vagy Uralkodóm, s én a Te hódoló.

Jézusom! Irgalom!
Te adtál csodálatos, virágos ágat – hogy – mutassak irányt azoknak – kik – nem ismerik...
a Hozzád való eljutást.

Jézusom! Irgalom!
Hálát adok azért, hogy égi kincsekkel elhalmozol.
Most azt kérem Tőled, hogy adj milliárdoknak, abból melyből nekem oly sok jutott.

Jézusom! Irgalom!
Te gondoskodtál minden utamon az én ellátásomról úgy hogy Nekem alig jutott fájdalom, mert Te szenvedtél helyettünk a Golgotás – úton –.

Jézusom! Irgalom!
Te vagy a Barátom
Ki engem ápolsz,
s meggyógyítasz,
– s hitem szerint –
a Mennybe juttatsz,
Szerető Irgalmaddal. AMEN.

Szekszárd, 1999. március

dr. Föglein János

A belvárosi plébánia hírei

1995. Adventől-1999. Mennybemenetel ünnepéig

MEGRERESZTELTEK

1998.
Pollermann Eszter
Horváth László Tibor
Béla Szabina
Gyalus Gergő
Köbli Veronika Kata
Sziegl Eszter
Dénes Áttila László
Szabó Dorina

Pápai Károly
Dzsida Antalné
Réz Zsolt
Fusz Lajos
Hild Kristófné
Tóth Sándorné
Fáik László
Győri István
Komlói Jánosné
Heimann József
Borbás Istvánné

Kiss József
Kutny Gábor
Iflinger József
Orbán Pálné
Ringenbach Károly
Jakab János László
Dr. Blaskovich Gottfried
Szokonyai Lajosné
Joó Sarolla
Szántó Ferencné
Hábel József
Rác Ferencné
Rimai József
Müller Györgyné
Steiner József
Dr. Faragó Mária
Dr. Budavári Jenő
Rohn Mihályné
Palaczi Sándorné
Komlói Klára
Takler Istvánné
Horváth Józsefné
Véghegyi Miklós
Tanner Jakab
Harsányi Mihályné
Ujj János
Radnai Mátyas
Klézli Vencelné
Horváth Sz. Józsefné
Vörös József
Deli Jánosné
Sajó Péter
Kun András
Csígl Istvánné
Kis Ferenc
Gaál Lászlóné

1999.
Faluközi Ramóna
Tóth Róbert Sándor
Kosóczy Éva
Kovács Kitti
Kecskeméti András
Andóci Anna
Kun Bence
Dávid Gergő Tamás
Pafa Zoltán István
Szabján Alexandra
Inhof Bence
Radnóti Réka Katalin
Arnold Alexandra
Halmi Petra
Czanka Amanda Ildikó
Boksay Levente Bendegúz
Szabolcs Viktória Laura
Rafael Éva
Varga Péter
Blaskovits Bettina

1999.
Szabó István
Dr. Thész Lászlóné
Dr. Wallacher László
Révész Lászlóné
Császár Józsefné
Bozók János
Végess Krescentia
Rigler József
Molnár Anna
Szieb Adámné
Keszthelyi Béláné
Pataki Istvánné
Tóth Jenő
Piszer József
Markvart Jánosné
Trieber Gézáné
Finta Ferencné
Posta Ferenc
Fülöp Istvánné
Németh János
Jenovai Istvánné
Orbán Jánosné
Nyirő Józsefné
Debreczeni Józsefné
Budai János
Almacht Lászlóné
Dr. Malonyai Elemérné

MEGHALTAK

1998.
Halmosi József
Ábrahám Béláné
Gábor Lázár
Erdélyi Györgyné

BÉRMÁLKOZTAK

1999. május 15-én

Balogh Ágnes
Barka Bálint
Bálint Kata
Bárdos Margit
Bernáth Gergely
Budavári Krisztián
Buday Bence
Deme Renáta
Dobránszki András
Dobránszki Gábor
Eppel Attila
Friedrich Linda
Fodor Ádám
Fodor Enikő Éva
Gáspár Enikő Andrea
Gellér Diána
Grósz Krisztina
Gombás Zsolt
Guld Anita
Győrfi Livia
Hauszknacht Bálint
Herr Mártonné
Herr Annamária
Horváth Áttila
Horváth Éva
Horváth Gábor
Horváth Ivett
Horváth Péter
Jauch Éva
Kadlecik Zoltán

MEGESKETTEK

Stadler Sándor - Till Éva Anna · 1998
Köbli József - Bóvári Julianna · 1998

Praymayer Zsolt - Naszvadi Henriett · 1999
Németh Gábor - Müller Edina · 1999
Petris Szilveszter - Sebestyén Tünde · 1999
Füzék Árpád - Gerencsér Franciska · 1999
Asztalos Béla - Hauszknacht Andrea · 1999
Dr. Lengi Gyula - Dr. Holmár Mónika · 1999

Kántor Gábor
Koller Melinda Mária
Kovács Sándor
Lücki Georgina Erzsébet
Magyar Balázs
Major Katalin
Mészáros Magdolna
Micskó Márk
Mikola Zsanett
Nagy Adrienn
Nagy Eszter Erzsébet
Nagy Judit
Nagy Katalin
Novák Julianna
Oszkó Ildikó
Palogás Katalin
Papp Tamás
Pegler Erika
Pék Andrea
Puxler Roland
Rác Judit
Rátkai István
Schaffer Judit
Sipos Tamás
Steiner András
Szabó Melinda
Szegeczi Bettina
Szmka Éva
Takács Zsuzsa
Tolainé, Szabó Beata
Tóth András
Vámosi Eszter

MORZSÁK

- **NAGYBŐJTI TRIDUUMUNKAT**, lelkigyakorlatos estéinket Tajdina József, Baja-Belvárosi plébánia vezetője tartotta. Beszédeiből kitér, hogy szíven viseli az ifjúság sorsát, ismeri jelen társadalmunk gondjait-örömeit.

- **MÁRCIUS ELSEJÉTŐL** egy főállású hitoktató lépett Roland atya helyébe, **MIHOK ANIKÓ**, aki gyorsan beilleszkedett a hitoktatók közösségébe.

- **ÚJDONSÁG:** Újvárosban virágvasárnap délutánján igeliturgiát tartottak *esperantó* nyelven.

- A Belvárosi templomban február folyamán **ELKÉSZÜLTEK A MELLÉK-OLTÁROK MÁRVÁNYOZÁSÁVAL**, így most már elmondhatjuk, hogy a padlózat teljesen megújult.

- Újvárosban májusban **ELINDULT A TEMPLOMTETŐZET MUNKÁLATA**, mely előreláthatólag két hónapot vesz igénybe.

- Tavaszai zárandoklataink voltak:
- Esztergomba Mindszenty bíboros, majd

- Székesfehérvárra Kaszap István és Prohászka Ottokár sírjához május 8-án
- Csíksomlyói pünkösdi búcsúra május 20-23-ig.

Csíksomlyói pünkösdi zárandoklat - 1999

Örömmel és hálás szívvel gondolok vissza az idei csíksomlyói pünkösdi zárandoklatra. Útunk során sokszorosan megtapasztalhattuk a közösség összetartó, megerősítő, felszabadító erejét. 50 fős zárandok csoportunk tagjai között voltak ismerősök, ismeretlenek, fiatalabbak és idősebbek, de mindannyiunkat egy közös cél hozott össze: a magyarság ősi búcsújáró helyére zárandokolva vezekeljünk saját vétkeinkért, mulasztásainkért, s hogy letehessük örömeinkkel, szomorúságainkkal, fájdalomainkkal megterhelő hátizsákunkat a Szűzanya lábai elé, kérvén az ő közbenjárását szent Fiánál. Ily módon nemcsak egyéni életünket tudtuk megújítani, hanem imádságainkban, énekeinkben képzeletben magunkhoz ölelhetjük otthon maradt családtagjainkat, rokonainkat, barátainkat és átélhettük a határon túlmutató nemzethozzá tartozás felemelő érzését. Hatalmas távolságokat repült be képzeletünk sasmadara a Csángóvidéktől Órvidékig, a Felvidéktől a Délvidékig.

Szálláshelyet a Gyimes-völgyben, Gyimesközéplokon kaptunk, ahol az időjárás-

ról azt tartják, hogy 3 hónap nem meleg, s a többi mind hideg. Mindenesetre az ott lakók szívében nagy-nagy melegség lakik, amit a háziak által mindannyian megtapasztalhattunk. (Csak azt sajnálták, hogy nem 3-szor ennyien jöttünk, mert így nem jutott mindenkinek vendég.)

Számomra életreszóló élmény marad a házigazda édesanyjának, Erzszi néninek a megénekeltetése, élettörténetének elmeséltetése, az esti mulatságban a gyimesiekkel való együtt táncolás öröme, a 3 gyimesi falu keresztaljaiinak (összesen kb. 3000 ember) közös gyalog-zárandoklatában való részvétel, vagy az éjszakai keresztút-járás és a Napba öltözött asszonyra-várás a hajnalodó Kis-Somlyó hegyén.

Utazásunk alatt sokszor éreztem keserű fájdalmat a magyarságot ért történelmi igazságtalanságok miatt, látván a hajdan **volyvirágzó városok pusztulását, az ortodoxia cinikus és erőszakos terjeszkedését szinmagyar területeken. Ezeket a nehéz érzéseket hányszor megélik azok, akiknek minden nap ott kel föl a Nap, s ott is szentül meg, az elcsatolt szülőföldön. Az ő számukra is - miként nekünk is - egy egész évre meghatározó, erőt adó élmény volt a Csíksomlyói Búcsú, ahonnan hazajöve most is sokszor eszembe jutnak az ősi székely himnusz sorai:**

„...Vándor fecske sebes szárnyát,
Vándorlegény vándorbotját,
Vándor székely reménységét,
Jézus, áldd meg Erdély földjét!
Vándor fecske hazatálál,
Édesanya fészkeére száll,
Hazajöttem, megáldott a
Csíksomlyói Szűz Mária.”

Simon Béla

Belvárosi Plébánia hírdetései

Június 19. PAPSZENTELÉS Pécssett, mely alkalommal diákonussá szentelte megyéspüspökünk Hegedűs Jánost, szekszárdi kispapunkat

Június 19. A Házás Hétvége szekszárdi közösségének „évszáró” kirándulása szentmisével

Június 27. 11 óra BÍRÓ LÁSZLÓ püspök, szeminárium rektor ezüstmiséje

Augusztus 23. Hitoktatók zárandoklata Kalocsára.

Szeptember 4. Az egyházközség „FATIMAI LELKI NAPJA”. Egész napos lelki program a templomban.

Szeptember 5. REMETEI BÚCSÚ

de. 10 órakor szentmise - szentbeszéd - körmenet

A kiadvány a Szekszárdi Egyházközség tájékoztatója.

Kereskedelmi forgalomba nem kerül.

Az egyházközség tagjai írták, illetve szerkesztették.

Szedés: Schubert Grafikai Stúdió '99